Zeg het met kinderen

Daniëlle de Regt | foto's: Paul Hynes

Iedereen doet het tegenwoordig met kinderen. Het is als maker gewoon rustig achterover leunen tot er een uitnodiging binnenploft die u vriendelijk meedeelt dat de tijd rijp is om nu toch eindelijk eens uw creatieve boodschap aanschouwelijk te maken met, voor, via of vanwege kinderen. Misschien zat er een P.S.-je bij dat iets met allochtonen ook goed is. Als het over participatie gaat doen we immers niet moeilijk over een doelgroepje meer of minder.

Na een afgebakende periode van gretig graaien in de ter beschikking gestelde hoofdjes en hartjes, niet in de laatste plaats die van de betrokken theatermevrouw of –meneer zelf, klontert alles zich in het beste geval samen tot een voorstelling. Die kan vervolgens alle richtingen opwaaien, maar intentiegewijs volgt het bij voorkeur de koers van morele correctheid.

Of ik nu een spannend, grappig, mooi, lelijk, saai of braaf uurtje heb beleefd, wanneer ik de resultaten zie van deze gerespecteerde vorm van kinderarbeid, kriebelt bij mij soms de twijfel over hetgene waarvan ik nu precies deelgenoot ben geweest. Kindgefilterde zelfprojecties van makers? Makergefilterde projecties van kinderen? Wist het jonge voetvolk wel de klepel te hangen van het podiumgebeuren waar ze deel van uitmaakten? Moeten ze dat weten? Moet ik dat weten?

Misschien is het daarom dat ik stiekem een boontje heb voor Kunstbende. *L'art pour l'art* vloeit hier moeiteloos over in een onversneden *l'enfant pour l'enfant*, zonder noemenswaardige sturing van buitenaf. De inmenging van een overijverige docent van de plaatselijk dans- of muziekacademie buiten beschouwing gelaten. Die vorm van zelfprojectie is een oncontroleerbare factor. Maar voor het overige doet Kunstbende niet mee aan filters, ideeënbaarders en lantaarndragers. De jongere op zich is al spannend genoeg. Die moet gewoon dat inschrijvingsformuliertje insturen, en komen opdagen in de stad van keuze met een creatieve mededeling onder de arm. Vervolgens kunnen ze ouders, vriendjes, buren, klasgenoten en nichtjes van het derde knoopsgat optrommelen om hen aan te moedigen tijdens hun gloriemoment. Het is één spetterend feest. Kunstbende nodigt op zijn beurt ook een handjevol mensen uit. Die uitverkorenen buigen zich per kunstcategorie op het ritme van de Kunstbende-*leader* (een opgefokte jungledrum die tijdens de intermezzo's je oren gijzelt, god, je wordt inderdaad al een dagje ouder) over al het bubbelende talent dat ze die dag onder oren en ogen kregen, om zo het erepodium op te vullen. Dit lijkt allemaal heel erg leuk en verfrissend. En dat is het ook. Op zulke dagen klinken zaken als 'dramaturgie', 'spanningsopbouw' en 'technisch kunnen' ineens als blasé gezwets in de ruimte. Je normale koffertje met dissectiegereedschap gooi je bij binnenkomst dus beter in de hoek wegens nutteloze ballast. 'Inzet', 'originaliteit' en